

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I KŽ-213/2023-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Željka Horvatovića, predsjednika vijeća te Marije Balenović i Sanje Katušić-Jergović, članica vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Marine Kapikul, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog J. Č., zbog kaznenog djela iz članka 110. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj: 125/11., 144/12. - dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbi optuženog J. Č. podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Splitu, broj K-4/2016-351 od 30. siječnja 2023., u sjednici vijeća održanoj 16. siječnja 2024., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice optuženog J. Č. i njegovih branitelja, odvjetnika mr.sc. Ž. G. i odvjetnika G. P.,

p r e s u d i o j e

I Djelomično se prihvaća žalba optuženog J. Č., preinačuje se prvostupanjska presuda u odluci o kazni te se optuženi J. Č. za kazneno djelo iz članka 110. KZ/11., zbog kojeg je prvostupanjskom presudom proglašen krivim, temeljem istog propisa, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina.

II U povodu žalbe optuženog J. Č., a po službenoj dužnosti, preinačava se prvostupanjska presuda u odluci o uračunavanju istražnog zatvora tako da se na temelju članka 54. KZ/11. optuženom J. Č. u izrečenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina uračunava vrijeme od trenutka lišenja slobode i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 1. srpnja 2014. do 11. prosinca 2017., kao i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru nakon uhićenja, od 13. veljače 2023., pa nadalje.

III Žalba optuženog J. Č. u preostalom dijelu odbija se kao neosnovana, te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu, potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Županijski sud u Splitu, presudom od 30. siječnja 2023. godine broj K-4/2016-351, proglasio je krivim optuženog J. Č., zbog kaznenog djela protiv života i tijela,

ubojstva, iz članka 110. KZ/11. i na temelju istog zakonskog propisa osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina, u koju mu je na temelju članka 54. KZ/11. uračunao vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 1. srpnja 2014. do 11. prosinca 2017.

1.1. Temeljem članka 79. KZ/11. od optuženog J. Č. trajno je oduzet pištolj marke M., serijskog broja ..., cal. ... sa pripadajućim spremnikom i četiri streljiva koji su predmeti već prije privremeno oduzeti po policijskom službeniku, temeljem potvrde PUSD PP Kaštela o privremenom oduzimanju predmeta broj 894220 od 1. srpnja 2014., te će se navedeni predmeti nakon pravomoćnosti presude uništiti sukladno članku 181. stavku 7. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12.-Odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19. - dalje: ZKP/08.).

1.2. Temeljem članka 158. stavak 2. ZKP/08. oštećena obitelj žrtve pokojnog M. M. upućena je sa imovinskopravnim zahtjevom u parnicu.

1.3. Temeljem članka 148. stavka 1. u vezi sa člankom 145. stavkom 2. točkama 1 i 6. ZKP/08. optuženi J. Č. dužan je platiti troškove kaznenog postupka u ukupnom iznosu od 3.268,99 eura / 24.630,21 kuna / fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn, od čega se iznos od 524,26 eura odnosi na troškove psihijatrijskog vještačenja dr. G. D., iznos od 1.134,78 eura odnosi se na troškove sudskomedicinskog vještačenja dr. A. A., iznos od 212,36 eura odnosi se na troškove stalnog sudskog vještaka neurologa dr. M. T., iznos od 238,90 eura odnosi se na troškove stalnog sudskog vještaka za psihijatriju dr. J. Š., iznos od 361,01 eura odnosi se na troškove vještaka za balistička i mehanoskopska vještačenja S. K., iznos od 97,68 eura odnosi se na troškove vještaka za detekciju i vještačenje tragova papilarnih linija Z. P., te se iznos od 700,00 eura odnosi na ime paušala.

2. Protiv te presude žali se optuženi J. Č. po braniteljima, mr.sc. Ž. G., odvjetniku iz S. i G. P., odvjetniku iz Z. (dva podneska) iz svih žalbenih osnova, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje ili preinači u pogledu odluke o kaznenoj sankciji i optuženiku izrekne blaža kazna. Pošto se žalbe sadržajno nadopunjuju, razmatrat će se kao jedinstvena žalba. U žalbi je izjavljen zahtjev da se o sjednici vijeća obavijesti optuženika i njegove branitelje.

2.1. Odgovor na žalbu nije podnesen.

3. Na temelju članka 474. stavak 1. ZKP/08. spis je prije dostave sucu izvjestitelju dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

4. Sjednica vijeća održana je u prisutnosti branitelja optuženika mr.sc. Ž. G. odvjetnika iz S. i G. P., odvjetnika iz Z., dok je nazočnost optuženika osigurana putem konferencijskog uređaja. S obzirom da državni odvjetnik nije pristupio, a uredno je izvješten o sjednici vijeća, ista je održana u njegovoj odsutnosti.

5. Žalba optuženika djelomično je osnovana.

6. Prije osvrta na žalbene navode optuženika, uočeno je da se istaknuti postupovni prigovori većim dijelom izjednačavaju, ali i isprepliću sa činjeničnim prigovorima, odnosno, ponavljaju se kroz sve žalbene osnove, iako je riječ o različitim zakonskim osnovama pobijanja presude, pa će se u ovoj drugostupanjskoj odluci o istaknutim prigovorima i pojedinačnim zakonskim osnovama dati zasebno obrazloženje.

7. Nije u pravu optuženik kada u žalbi navodi da je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., jer da pobijana presuda nije razumljiva i da istu nije moguće valjano ispitati, jer je "...izreka presude nerazumljiva i proturječna sama sebi...da postoji proturječje izreke i dokaza...da se ne može iz izreke presude nedvojbeno i sa sigurnošću razaznati da li je optuženik počinio terećeno kazneno djelo...ili se ipak radi o drugom djelu...". Međutim, kada obrazlaže tu povredu žalitelj zapravo osporava činjenična utvrđenja i zaključke prvostupanjskog suda te subjektivno smatra da iznijeti razlozi iz pobijane presude nisu valjani i dostatni te iste ne prihvaća, pa se radi o žalbenoj osnovi pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a ne o citiranoj bitnoj povredi, o čemu će više riječi biti u nastavku ove odluke.

7.1. Nadalje, optuženik u žalbi navodi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka i iz članka 468. stavka 2. ZKP/08., koju nalazi u nizu povreda prava obrane na pravično suđenje, smatrajući kako je sud unaprijed donio odluku o njegovoj krivnji i nevjerodostojnosti njegove obrane, bez da je prethodno, najprije analizirao provedene dokaze. Nadalje, smatra da je došlo i do povrede načela o jednakosti oružja, budući da je sud odbio dokazne prijedloge obrane, a da o tome u obrazloženju presude nije dao nikakvo obrazloženje, pa da je optuženik uskraćen i u pravu na obrazloženu sudsku odluku te da su provedeni dokazi tumačeni isključivo na štetu optuženika, bez valjane analize i odgovora, da li se radilo o nužnoj obrani ili prekoračenju iste, a zbog čega u konačnici smatra, da je osuđen pred pristranim sudom.

7.2. Što se tiče prethodnih tvrdnji optuženika, da mu je povrijeđeno pravo na pravično suđenje i dovođenje u neravnopravan položaj u odnosu na optužbu, zbog odbijanja dokaznih prijedloga obrane valja istaći, da niti u tome optuženik nije u pravu. Naime, iz kronologije postupanja u ovom kaznenom predmetu, posve je jasno, da je baš u svemu postupljeno u skladu s odredbama zakona, budući je prvostupanjski sud na raspravi od 26. siječnja 2023. odbio dokazne prijedloge obrane, što je jasnim i valjanim razlozima i obrazložio na zapisniku (pravilna primjena članka 421. stavka 1. ZKP/08.), uz napomenu, da sud nije dužan prihvatiti sve dokazne prijedloge, pa se prigovori optuženika u tom smjeru ukazuju neutemeljenima, zbog čega suprotno mišljenju optuženika, na opisani način nije ostvarena naznačena bitna povreda, niti povreda prava na pravično suđenje.

7.3. Nadalje, optuženi J. Č. nalazi tendencioznost i pristranost prvostupanjskog suda, jer da je prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude najprije naveo stav o krivnji optuženika, a tek potom išao u analizu dokaza. Međutim, a suprotno žalbenim navodima optuženika, iz obrazloženja pobijane presude posve je razvidno da je prvostupanjski sud najprije naveo koje je sve dokaze proveo (točka 4. presude), a potom naveo kako "...nakon provedenog postupka sud smatra utvrđenim da je okrivljenik J. Č. počinio predmetno kazneno djelo ubojstva..." (točka 5. presude). Prema odredbi članka 459. stavcima 4. i 5. ZKP/08., sud je dužan u obrazloženju

presude iznijeti razloge za svoju osuđujuću presudu te uz ostalo, osobito navesti kojim se razlozima rukovodio pri utvrđivanju postoji li kazneno djelo i krivnja optuženika, pa je postupanje suda posve u skladu s navedenim zakonskim odredbama. Naime, sud je našao da upravo iz onih dokaza koje je proveo proizlazi krivnja optuženika, pa je potom iznio i razloge za takav zaključak, pravilno potom analizirajući svaki dokaz zasebno i sve zajedno, pa navedene tvrdnje u žalbi optuženika nikako ne predstavljaju "nedopustivu tendencioznost i pristranost suda", već su prigovori optuženika u tom smjeru, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, samo njegova subjektivna stajališta da su razlozi i zaključci iz pobijane presude pogrešni, što ukazuje da se radi o žalbenoj osnovi zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a ne o citiranoj bitnoj povredi.

8. Pobijana je presuda u tom dijelu ispitana i u smislu članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08. i nije utvrđeno da bi u istoj bila počinjena ijedna od povreda odredaba kaznenog postupka na koje sud pazi po službenoj dužnosti.

9. Pobijajući prvostupanjsku presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja optuženik smatra da na opisani način nije počinio, niti je mogao počinio kazneno djelo ubojstva, jer da kritične zgode nije imao stvorenu namjeru da M. M. liši života, da puca u njega ili ga rani, da je u pogledu krivnje optuženika trebalo dovesti u vezu sve izvedene dokaze te prihvatiti obranu optuženika, pogotovo što balističkim vještačenjem nisu jasno i nedvosmisleno utvrđene i razjašnjene sve okolnosti, a naročito po pitanju putanje i deformiranosti zrna, što se moglo otkloniti dodatnim kombiniranim balističkim vještačenjem, da nisu razjašnjene okolnosti oko udaljenosti s koje je optuženik pucao, niti okolnosti da li je na licu mjesta bio mrak i da li je optuženik uopće mogao vidjeti oštećenika, što se moglo razjasniti rekonstrukcijom događaja na licu mjesta, sugerirajući pri tome da je činjenično stanje ostalo i nepotpuno i pogrešno utvrđeno. Smatra, da čak i kada bi se hipotetski prihvatilo da je optuženik odgovoran, da kod optuženika nije postojala namjera da ubije oštećenika, već da se optuženik branio od nasrtaja oštećenog i njegovog društva koji su bili u "sačekuši", što se potvrđuje iz nesporne činjenice da su bacili "macu" na vozilo optuženika, pa kada je optuženik tako prestrašen pucao u mraku i u smjeru gdje su bili oštećeni i njegovo društvo, da je slučajno pogodio M. želeći prevenirati daljnji napad, što je karakteristično za postupanje u nužnoj obrani ili u prekoračenju nužne obrane, a sve s obzirom da je ispalio samo jedan hitac. Nadalje, a imajući u vidu da je taj jedan hitac ispaljen prema grupi, žalitelj smatra da bi se eventualno moglo raditi o drugom kaznenom djelu iz članka 222. KZ/11., protiv opće sigurnosti te da je prvostupanjski sud sve te okolnosti trebao podrobnije analizirati. Isto tako smatra, da se prvostupanjski sud opredijelio za utvrđenje tijeka događaja kombinacijom iskaza svjedoka iz društva oštećenog i parcijalnim dijelovima provedenih vještačenja bez materijalnih dokaza, pri čemu nije uzeta u obzir obrana optuženika i iskazi svjedoka iz njegovog društva, čiji iskazi su u skladu kako sa obranom optuženika, tako i sa iskazima nepristranih svjedoka I. L. te I. i A. Lj., a na čije iskaze da se sud nije ni osvrnuo. Konačno, optuženik smatra da je prvostupanjski sud na temelju tako manjkavog i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja trebao optuženika suditi "*po principu in dubio pro reo*".

10. Razmotrivši prethodno navedene žalbene navode optuženika, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, nalazi da je prvostupanjski sud temeljito i s potrebnom kritičnošću ocjenjivao iskaze, kako svjedoka iz grupe

oštećenog M. M., tako i svjedoka iz grupe optuženog J. Č., pri čemu ih je dovoljno analizirao, kako same za sebe, tako i u međusobnom odnosu s materijalnim dokazima i provedenim vještačenjima te obranom optuženika, osnovano pri tome zaključivši čiji iskazi i kojim dijelovima su vjerodostojni, odnosno, sukladni svim ostalim provedenim dokazima.

10.1. Nadalje, sud prvog stupnja u razlozima presude naveo je nalaz i mišljene sudsko-medicinskog vještaka dr. A. A. iz kojeg neprijeporno proizlazi da je pokojni M. M. umro nasilnom smrću, zbog strijelne rane glave sa oštećenjem mozga, pri čemu je zadobio jedan ustrijel u glavu nastao djelovanjem projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja s ulaznom strijelnom ranom čeonu desno i zaustavljenim projektilom zatiljno desno, što je dovelo do oštećenja tvrde i mekih moždanica te velikog mozga desno, te da je smjer strijelnog kanala horizontalan od desno naprijed prema natrag, dok se zbog kirurške obrade rane o daljini pucanja ne može sa sigurnošću zaključivati. Vještak je potvrdio da se radi o osobito teškoj tjelesnoj ozljedi koja je bila takvih karakteristika i intenziteta da je dovela do smrtnog ishoda.

10.2. U pogledu dinamike inkriminiranog događaja i načina na koji je M. zadobio strijelnu ranu i s koje udaljenosti te o tome kakva je bila vidljivost na licu mjesta, prvostupanjski sud je izvršio valjanu i detaljnu analizu. Stoga, a suprotno žalbenim navodima optuženika, prvostupanjski sud o udaljenosti mjesta sa kojeg je optuženik pucao u smjeru oštećenika nije zaključio isključivo na temelju iskaza svjedoka iz grupe oštećenika, već i na temelju iskaza svjedoka iz grupe optuženika te dugih provedenih dokaza, imajući pri tome u vidu i promjenu iskaza svjedoka D. P., I. K., V. L., A. S., B. M. te brata optuženika A. Č. koje su dali na raspravi u odnosu na svoje prvobitne iskaze o udaljenosti između vozila i mjestu sa kojeg je optuženik pucao.

10.3. Ističe se žalitelju da je prvostupanjski sud pravilno svoju odluku temeljio na iskazima svjedoka D. P., I. K., V. L., A. S., B. M. te brata optuženika A. Č., a koje su dali u prethodnom postupku. Naime, tada su iskazali da su oštećenik i optuženik, a nakon što je prethodno bačena "maca" na vozilo optuženika, bili udaljeni za duljinu otprilike dva i pol vozila, odnosno govorili su da su bili udaljeni otprilike 10 do 15 metara, kada se zaustavilo vozilo optuženika s upaljenim dugim svjetlima, a optuženik potom odmah izašao sa suvozačkog mjesta i da su čuli pucanj, dok su te iskaze na raspravi izmijenili na način da su iskazivali kako je optuženik bio udaljen od oštećenika od 30 do 50 metara, te da je bio mrkli mrak i da se praktički ništa nije vidjelo te da ne znaju tko je pucao. S obzirom da prethodno navedeni svjedoci nisu iznijeli nikakvo logično niti uvjerljivo objašnjenje za ovakvu promjenu iskaza, pravilno ih je prvostupanjski sud ocijenio usmjerenima ka otklanjanju kaznene odgovornosti od optuženika, odnosno potvrdu teze obrane da je optuženik postupao u nužnoj obrani.

10.4. Stoga, a s obzirom da su prvobitno dani iskazi prethodno navedenih svjedoka sukladni iskazima ostalih svjedoka, K. M. i I. V. M., koji su bili u grupi oštećenika i koji su bili cijelo vrijeme dosljedni u svojim iskazima o mjestu i udaljenosti između optuženika i oštećenika prije njegovog ozljeđivanja te da je to bilo oko 10 do 15 m, što je u skladu i sa nedvojbeno utvrđenom činjenicom da je D. P., koji je sam o tom iskazivao, prethodno bacio "macu" na vozilo u optuženika koje je bilo udaljeno oko 10 m, što je prvostupanjski sud pravilno imao u vidu kao objektivnu udaljenost sa koje je mogao baciti "macu" i pogoditi vozilo (a ne sa 30 do 50 m). Osim toga, kada se ima u

vidu iskaz A. Č., brata optuženika koji je iskazao, da su se nakon pucnja mladići iz grupe oštećenika povukli, a on otišao do mladića koji je ležao na cesti i koji se nalazio u odnosu na njegovo vozilo na udaljenosti od 15-tak metara, to nisu osnovani navodi žalbe optuženika kojim se osporava zaključak suda u tom dijelu bez obzira što iz obrane optuženika proizlazi suprotan stav, a čime on i svjedoci koji su mijenjali iskaze pokušavaju minorizirati ulogu i odgovornost optuženika, a što prvostupanjski sud s pravom nije prihvatio.

10.5. Nadalje, neosnovano optuženik u žalbi problematizira vidljivost na licu mjesta i putanju zrna, aludirajući da se moglo raditi o "odbijancu", tj. da je zrno najprije moglo udariti o zemlju i potom se odbiti i pogoditi u glavu oštećenog, tvrdeći da je oštećenik bio u sagnutom položaju skrivajući se iza vozila. Prvostupanjski sud je s potpunom izvjesnošću o dinamici događaja u potpunosti razjasnio i te okolnosti.

10.6. Što se tiče vidljivosti na licu mjesta (da li je bio mrkli mrak ili ulična rasvjeta), prvostupanjski sud s pravom zaključuje da slabija vidljivost nema odlučujući značaj, budući iz iskaza svjedoka D. P., I. K., K. M. i I. V. M. proizlazi da su svi stajali na nogama, a među njima i pokojni M. M., da je između njih postojao razmak (bili su raštrkani, a ne u grupi), kada su u vozilu F. stigli J. Č. i njegovo društvo, da su na tom vozilu bila upaljena duga svjetla te da su Č. i njegovi iz tog vozila gledali u njih i vidjeli gdje se oni nalaze, dok su oni u isto vrijeme vidjeli J. Č. kako sjedi na mjestu suvozača. Isto tako, a imajući u vidu iskaze A. Č., brata optuženika te svjedoka V. L., B. M. i A. S. koji su bili u vozilu s optuženikom, te koji su potvrdili da su nakon udarca nekog premeta u njihovo vozilo vidjeli grupu mladića koji su stajali sa palicama u rukama, a nakon udarca da su se zaustavili, a J. Č. izašao iz vozila, pa oni odjednom samo čuli pucanj i vidjeli bljesak, o čemu istovjetno svjedoče i svjedoci iz grupe oštećenika, tada nema dvojbe da je posve ispravan zaključak prvostupanjskog suda da optuženik zna da u tom trenutku ispaljuje jedan hitac upravo u smjeru pokojnog M. M. svjestan da ga može usmrtiti i da na to pristaje.

10.7. Iz balističkog i mehanoskopskog vještačenja proizlazi da je pucano iz pištolja marke M. kalibra ..., tehnički ispravnog te da je dostavljeno zrno streljiva ispaljeno iz tog pištolja, dok je na dostavljenim silikonskim odljercima izuzetima sa šaka lijeve i desne ruke J. Č. dokazana prisutnost čestica karakterističnih za nesagorjele i djelomično sagorjele čestice baruta, što je u skladu i sa fotodokumentacijom koja prileži tom vještačenju. Nadalje, iz navedenog vještačenja također proizlazi da na dostavljenim odjevnim predmetima nisu uočena mehanička oštećenja koja su mogla nastati prolazom zrna streljiva, pa da stoga nije moguće izvršiti procjenu udaljenosti pucanja, ali kako se radilo o poluautomatskom pištolju streljivo iz tog pištolja probojno je do udaljenosti od 50 metara. Stoga se ukazuje, bez ikakve dvojbe, a u odnosu na prethodno utvrđene činjenice (točka 10.6. ove odluke), da je zrno koje je pogodilo oštećenog M. ispaljeno iz tog pištolja na udaljenosti od 10 do 15 metara, kako je to prvostupanjski sud prethodno našao utvrđenim. Uz tako utvrđene činjenice nema govora o tome da bi oštećeni i društvo bježali ili se sagibali i sakrivali te da bi trebalo utvrđivati da li je oštećenik bio sagnut i da li se radilo "o odbijancu od zemlje", što po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, optuženik neosnovano problematizira u žalbi. Osim toga, neosnovani su žalbeni navodi optuženika da se sud nije osvrnuo na iskaze nepristranih svjedoka, budući je sud naveo da se radi o svjedocima koji nisu bili očevici događaja, već da su došli na lice mjesta kada je oštećenik već bio upucan i pozvali hitnu pomoć (strana 11., pasos drugi prvostupanjske presude).

11. S obzirom da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio i dao razloge o svim okolnostima događaja i odlučnim činjenicama, pa i o tome da je inkriminiranom događaju prethodio fizički sukob između optuženika i oštećenika, a oštećenik nakon tog sukoba otišao kući i okupio društvo s namjerom da se "potuku" sa optuženikom, dok je optuženik okupio svoje društvo i krenuo u "dir po K.", a kada je naišao na oštećenika i društvo u K. N. izašao iz svog vozila i pucao, ispalivši jedan hitac u smjeru M. M., svjestan da ga može usmrtiti i pristajući na to pogodio oštećenika i nanio mu tešku i po život opasnu ozljedu u predjelu glave, čeonu desno, a oštećenik potom preminuo u bolnici, neosnovani su žalbeni navodi optuženika kojima se ponavlja njegova obrana i ustraje u tezi da je optuženik postupao u nužnoj obrani, budući da je takva dinamika događanja u suprotnosti sa institutom nužne obrane, pri čemu uopće nije od utjecaja činjenica da su oštećenik i društvo stajali sa palicama ili sličnim predmetima u svojim rukama, budući da optuženiku u trenutku pucanja nije prijetio nikakav napad, jer su oštećenik i njegovo društvo samo raštrkano stajali i promatrali vozilo optuženika i osobe u njemu.

11.1. Isto tako, žalitelj tvrdi da nije mogao biti svjestan posljedica i da nije postojala njegova namjera da ubije oštećenika, jer je bio u stanju šoka zbog udarca u njegovo vozilo te postupao u strahu od daljnjeg napada i zbog toga da je mahinalno pucao. Međutim, iz psihijatrijskog nalaza i mišljenja psihijatra dr. G. D. proizlazi, da iako je optuženik *tempore criminis* bio smanjeno ubrojiv u manjem stupnju, ono što karakterizira optuženikovu osobnost jest emocionalna nezrelost, nerazvijen osjećaj odgovornosti i ignoriranje društvenih normi (maloljetnički delikvent). Iz navedenog je posve jasno kako optuženik kritične zgode nije bio izvan realiteta, već da iz njegovih radnji i upravljanja njima proizlazi kako optuženik i u ovom slučaju iskazuje obrazac asocijalnog ponašanja, a zbog čega je već više puta bio u koliziji sa zakonskim normama. Što se tiče pak konkretnog djela koje mu se stavlja na teret, vještak nije našao simptome psihotičnosti koji bi bili dominantni u procjeni njegove neubrojivosti.

12. S obzirom na navedeno, nasuprot žalbenim tvrdnjama optuženika, prvostupanjski sud je na temelju izvedenih dokaza potpuno i pravilno utvrdio postojanje svih odlučnih činjenica te savjesnom ocjenom dokaza, osnovano zaključio da je optuženik, postupajući na način kako je to opisano u činjeničnom opisu, postupao s neizravnom namjerom na lišenje života oštećenog M. M. te tako ostvario sve objektivne i subjektivne elemente bića kaznenog djela protiv života i tijela, ubojstva iz članka 110. KZ/11., za koje je proglašen krivim.

12.1. Kako žalbenim navodima optuženika nije s uspjehom osporeno činjenično stanje, a prvostupanjski sud je dao valjano i logično obrazloženje koje u cijelosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, to žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno činjeničnog stanja nije osnovana.

13. Dakle, na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno je primijenjen kazneni zakon u pogledu kvalifikacije kaznenog djela, pa nije osnovana žalba optuženika niti zbog povrede kaznenog zakona koju ističe kao tzv. posrednu povredu. Naime, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, nije utvrdio da bi na štetu optuženika bio povrijeđen kazneni zakon niti po pitanju "da li se radi o kaznenom djelu protiv opće sigurnosti" ili "da je trebalo suditi optuženika po načelu *in dubio pro reo*", budući da je o takvim prigovorima već odlučeno u okviru

žalbene osnove zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa žalba niti u tom dijelu nije osnovana.

14. Žaleći se zbog odluke o kazni optuženik smatra da je prestrogo kažnjen, ističući pri tome da prvostupanjski sud nije dao niti jedno suvislo obrazloženje zbog čega je optuženiku povisio kaznu, a u odnosu prethodno izrečenu (presudom koja je ukinuta), pogotovo stoga što je i sada osuđen za blaži oblik krivnje, pozivajući se pri tome i na sudsku praksu u sličnim predmetima te ističući niz utvrđenih olakotnih okolnosti i smatrajući da je sud propustio još dodatno ocijeniti i doprinos oštećenika, koji je zapravo svojim ponašanjem izazvao spornu situaciju kada je okupio društvo "za obračun" i kada je D. P., bez ikakvog razloga bacio na optuženikovo vozilo "macu", niti uzeo u obzir da se optuženik sam predao i da je pri tome predao i oružje iz kojeg je pucano, što je doprinijelo brzini i efikasnosti postupka, kao i to da je otac dvoje ml. djece te da sam ima težih zdravstvenih problema.

15. Razmatrajući osnovanost odluke o kazni, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske je ocijenio da je sud prvog stupnja pravilno i potpuno utvrdio olakotne okolnosti koje su sukladno članku 47. stavku 1. KZ/11. od utjecaja da kazna po vrsti ili mjeri bude lakša ili teža za počinitelja, ali ih nije u dovoljnoj mjeri pravilno vrednovao.

15.1. Nasuprot tome, premda prvostupanjski sud pravilno optuženiku cijeni otegotnim društvenu opasnost ovakvog kaznenog djela, pogrešno mu uzima kao otegotno smrt jedne osobe, nošenje i uporabu pištolja s obzirom na to da su te okolnosti i činjenice sadržane u opisu i biću kaznenog djela za koje je optuženik proglašen krivim.

15.2. Stoga, vodeći računa kako o utvrđenim olakotnim okolnostima koje je utvrdio prvostupanjski sud (neosuđivanost, mladost prilikom učina djela, smanjenu ubrojivost, iskazano žaljenje zbog svog postupanja i njegove obiteljske prilike), te da je u pravu optuženik kada ističe da postoji i doprinos oštećenika i njegovog društva spornom događaju, a pri tome imajući na umu i činjenicu, da je optuženik proglašen krivim da je postupao s neizravnom namjerom, dakle, blažim stupnjem ovog oblika, ocjena je ovog suda da će se i nešto blažom kaznom od one koju mu je izrekao prvostupanjski sud, u cijelosti kod optuženika ostvariti svrha kažnjavanja iz članka 41. KZ/11., zbog čega je osuđen na kaznu zatvora od 11 (jedanaest) godina. Naime, prema mišljenju Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske, ta kazna zatvora će utjecati na optuženika, a i na sve ostale, da ne čine kaznena djela i da shvate da je činjenje kaznenih djela pogibeljno, a kažnjavanje počinitelja pravedno te omogućiti optuženiku ponovno uključivanje u društvo. Izrečena kazna sadrži dostatnu moralnu osudu za zlo koje je optuženik počinjenjem djela prouzročio i dostatnu društvenu osudu za počinjenje djela te će jačati povjerenje građana u pravni poredak utemeljen na vladavini prava.

15.3. U povodu žalbe optuženog J. Č., a po službenoj dužnosti, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske utvrdio je da su optuženiku povrijeđene odredbe o uračunavanju pritvora i istražnog zatvora, zbog čega je prvostupanjska presuda preinačena u tom dijelu na način da je optuženom J. Č. u izrečenu kaznu zatvora u trajanju od 11 godina uračunato vrijeme od trenutka uhićenja i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 1. srpnja 2014. do 11. prosinca 2017., te vrijeme provedeno u istražnom zatvoru nakon uhićenja, od 13. veljače 2023., pa nadalje, kako je to odlučeno u točki II izreke ove presude.

16. Slijedom navedenog, a kako ispitujući prvostupanjsku presudu u skladu s odredbom članka 476. stavak 1. točka 2. ZKP/08. ovaj sud nije utvrdio da su povrijeđene druge odredbe kaznenog zakona na štetu optuženika, osim u dijelu o uračunavanju istražnog zatvora u izrečenu kaznu, to je temeljem članka 486. stavka 1. i članka 482. ZKP/08., odlučeno kao izreci.

Zagreb, 16. siječnja 2024.

Predsjednik vijeća:
Željko Horvatić, v.r.